

n. a podle § 723 něm. civ. ř. s. je přípustná exekuce, když rozsudek německého soudu nabyl moci práva. Vymáhající věřitel musí to ovšem prokázat při návrhu, ale tomu vyhověl, předloživ potvrzení německého soudu na rozsudku i na útratovém usnesení, že nabyly moci práva. Ani podle § 723 něm. c. ř. s., ani podle § 328 něm. c. ř. s. se nevyžaduje, by s návrhem na exekuci byl podán výkaz o doručení rozsudku povinnému. Předpokladem povolení exekuce podle rozsudku německého soudu není proto výkaz, že se doručení rozsudku stalo do ruky povinného. Popření a důkaz o tom, že rozsudek pravoplatnosti nenabyl, musí býti z důvodu již shora naznačeného ponechán odporu proti exekuci.

Čís. 11972.

Předpisu druhého odstavce § 291 ex. ř. nelze použítí, nemá-li povinný (úpadce) z pojišťovací smlouvy nárok na vyplácení důchodu, nýbrž nárok na vyplácení jistiny.

(Rozh. ze dne 8. října 1932, R II 374/32.)

Úpadce František N. byl pojištěn na úraz u pojišťovny D. a utrpěl na podzim 1930 při svém povolání jako zubní technik úraz tím způsobem, že mu při vytahování zubu pacientova vletěla tříška ze zubu do pravého oka a způsobila mu v něm hnisavé zranění spojené s luetickou nákazou. Pojišťovna složila k soudu pro úpadce odškodné 14.700 Kč jako 75% hodnoty oka. Konkursní komisař zamítl úpadcův návrh na vyloučení této hotovosti z konkursní podstaty s odůvodněním, že tu nejde o kapitalisovanou rentu, která by podle § 291 čís. 2 ex. ř. exekuci nepodléhala a tudíž do konkursní podstaty nenáležela, poněvadž úpadce podle všeobecných pojišťovacích podmínek neměl vůbec proti pojišťovně nároku na rentu, nýbrž jen nárok na jednorázové vyplácení pojistné sumy, s níž by mohl podle libosti naložiti a jež by tudíž podléhala exekučním zásahům jeho věřitelů. Rekursní soud vyloučil složenou částku z konkursní podstaty. Důvody: Rekursní soud s názorem konkursního komisaře nesouhlasí, poněvadž není ve skutečnosti rozdílu, byla-li pojištěna úrazová renta a místo ní bylo potom dodatečnou dohodou vyplaceno jednorázové odškodné, tak zvaná kapitalisovaná renta, nebo bylo-li hned od původu zjištěno jednorázové odškodné. Nemůže rozhodovati název, nýbrž účel, pro který byla pojistná suma poškozenému vyplacena. V obou případech jde o ekvivalent za úbytek výdělkové schopnosti způsobený úrazem. Věřitelé úpadcovi nemají nárok na úpadcovo oko a nemohou míti tudíž ani nárok na to, co mu má — zajisté že jen v míře velmi nedostatečné — ztracené oko vyvážit. Z protokolu věřitelského výboru ze dne 8. prosince 1931 vyplývá, že pojišťovna chtěla po tři roky platit 6% úroky z odškodné sumy, což však věřitelský výbor z příčin velmi průhledných zamítl, hroze jí žalobou o zaplacení 20.000 Kč jakožto plné hodnoty oka, zdůrazňuje, že se stav poraněného oka již nikdy nezmění. Výbor věřitelský naléhal tedy na pojišťovnu, by zaplatila raději méně, ale hned. Že i se na odbytnou alimentární sumu vztahuje ustanovení § 291/2 ex. ř., rozhodl již bývalý

nejvyšší soud ve Vídni (rozh. ze dne 9. června 1912 R VII 105/12 v Z. Bl. 324/13) a i československý nejvyšší soud rozhodl, že za podmínek §§ 291 a 251 čís. 7 ex. ř. nelze vésti exekuci ani na odbytné výživného (rozh. čís. 8278 sb. n. s.). Podmínky § 291 čís. 2 ex. ř. jsou splněny, neboť složených 14.700 Kč představuje daleko menší důchod než 1800 Kč ročně a úpadce je k výdělku neschopný tak, že bude nucen žít z tohoto odbytného; ostatně jde o odbytné pro tělesné poranění, tedy o případ § 291 čís. 3 ex. ř. Že tato odbytná suma, přešedší do volné dispozice úpadcovy, podléhá zásahům jeho věřitelů, nelze říci. Pokud bude uložena kdekoliv jako taková, nebude moci na ni žádný věřitel sáhnouti z důvodů nahoře uvedených. Úpadce může s pojišťovnou i ujednat, by mu místo ní vyplácela rentu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení konkursního komisaře.

D ů v o d y:

V souzeném případě neměl úpadce z pojišťovací smlouvy nárok na vyplácení renty, nýbrž nárok na vyplácení kapitálu. Pojišťovnou složenou částku nelze považovati za kapitalisovaný důchod, neboť podle pojišťovací smlouvy neměl úpadce pojištěn důchod, nýbrž jistinu. Předpis druhého odstavce § 291 ex. ř. jest předpisem omezujícím zásah věřitelů na jmění dlužníkovy, vydaný v zájmu soukromém i veřejném a nemůže se obdobou rozšiřovati nad zákonnou hranici (srovnej rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu Gl. U. nová řada čís. 2139). Rozhodnutí čís. 8278 sb. n. s., jehož se rekursní soud dovolává, má jiný právní a skutkový základ. V něm šlo o případ, že výživné, k němuž byl nemanželský otec odsouzen, bylo složeno najednou předem u poručenského soudu způsobem zajišťujícím, že nebude odňato svému účelu.

Čís. 11973.

Úředníka banky činného v jejím směnečném oddělení a přijavšího směnky k eskontu jménem banky, jest pokládati za zmocněna ke všem úkonům a právním jednáním, jež sebou pravidelně přináší provádění takových obchodů a jest z nich pak banka bezprostředně oprávněna a zavázána.

Předpis § 6 (2) směn. zák. poskytuje zásadně ochranu dobré víry bezelstnému směnečnému věřiteli, jenž směnky nabyt, d ů v ě ř u j e j e j í m u v y p l n ě n ě m u o b s a h u, třebas byl vyplněn bezprávně nebo proti úmluvě.

Obsahuje-li směnečný blanket jen podpisy a scházejí-li ostatní podstatné náležitosti směnky, najmě směnečná suma, není ještě určen směnečný závazek, který vzniká teprve vyplněním směnky, a nelze takovému směnečnému blanketu nevymezujícím dosud směnečný závazek, přiznati ani ochranu důvěry, jež se týká právě tohoto směnečného závazku, t. j. závazku určeného obsahem směnky.